

เทศกาลตื่นเต้นเร้าใจที่สุดใน **สู้ปุ่**
"คิชิวาดะ- ดันจิри มัทสุริ"

▲ ระหว่างพักเที่ยง เด็กๆในตำบลพากันปั่นขึ้นไปสำรวจ

▲ เด็กๆในตำบลอยู่ในเสื้อฮับบีมีโลโก้ประจำทีม ด้านหลัง

▲ ไตคาคาตะกำลังกระโดดไปมาให้สัญญาณแก่ผู้ลากจากหลังคาง

▲ ลวดลายแกะสลักอลังการบนตัวคันจิ

"ไซเรยะ... ไซเรยะ" บรรดาชายหญิงกว่า 200-300 คนในเสื้อฮับบีลวดลายสีล้นหลากหลายต่างกันไปแต่ละตำบลที่พากันลากรถคันจิวิ่งวนไปมาในเมืองคิชิวาดะพากันเปล่งเสียงรับจังหวะกับฆ้องเล็ก กลอง และปี่ซึ่งนักดนตรีราว 7-8 คนที่นั่งเบียดกันบนรถบรรเลง และเมื่อแหงนมองบนหลังคาง ก็จะเห็นชายหนุ่มสามคนสองมือถือพัดด้านละข้างสลัดกันเต้นรำกระโดดไปมาทั้งๆ ที่รถคันจิสูงราว 3.8 เมตร น้ำหนักกว่า 4 ตันกำลังวิ่งไปด้วยความเร็วบนถนนที่สองข้างทางมีแผงลอยร้านค้า และผู้คนมาเบียดเสียดกันชมแน่นขนัด

"คิชิวาดะ ดันจิри มัทสุริ" มีประวัติเริ่มต้นจากปี 1703 เมื่อโอคาเบะ นางายาสู พ่อเมืองคนที่สามได้อัญเชิญเทพเจ้าอินาริมาประดิษฐานที่ศาลในปราสาทคิชิวาดะเพื่อช่วยอำนวยพรให้ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ และได้บัญชาให้มีการร่ายรำถวายเทพเจ้าพร้อมอนุญาตให้ชาวเมืองเข้าชม และร่วมสนุกได้ ต่อมาสักราว 200 ปีก่อนหน้านี ชาวเมืองได้กลายมาเป็นผู้เตรียมเทศกาลแทน มีการนำเอารถคันจิออกมาวิ่งประชันความเร็ว และความอลังการของงาน

แกะสลัก
รถคันจิไม่ได้มีเฉพาะที่เมืองคิชิวาดะเท่านั้น แต่ยังมีพบได้ในเทศกาลของศาลชินโตทั่วประเทศ แต่จะเรียกชื่อต่างกันไปในภูมิภาคคันโตมักเรียกว่า "ตะชิ" หรือ "ยะไต" ทั้ง ตัวรถ ล้อ และหลังคาประกอบจากไม้เคะยะคิ สำหรับเมืองคิชิวาดะนั้น หลังคารถจะโค้ง มีปีกสองด้านกว้างคล้ายศาลชินโต รอบๆ ตัวรถถูกแกะสลักเป็นรูปเทพเจ้า สัตว์ในเทพนิยาย ต้นไม้ดอกไม้ ซึ่งมีที่มาจากประวัติศาสตร์ด้านสงครามในอดีตบ้าง เทพนิยายเก่าแก่บ้าง หนึ่งในจุดชมเทศกาลคือการสำรวจภาพแกะสลักบนรถของแต่ละตำบล ซึ่งเป็นฝีมือของช่างแกะสลักในเมือง

จุดชมเทศกาลอีกประการหนึ่ง และเป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้คนขนานนามเทศกาลคิชิวาดะ ดันจิри ว่าเป็นเทศกาลที่ตื่นเต้นเร้าใจที่สุดคือช่วง "ยาริมาวาชิ" หรือการบังคับรถเลี้ยวโค้งตามหัวมุมถนนสี่แยก หรือตรอกซอยแคบๆ ทั่วถนนในตำบลโดยไม่ลดความเร็วลง ซึ่งหากพลาดอาจวิ่งเข้าชนบ้านเรือนร้านค้า และอาจเป็นสาเหตุให้คนพลัดตกลงมาจาก หลังคารถได้ด้วย ยามรถคันจิเลี้ยวโค้ง เสียง

▲ ไคคุคาตะเย็นส่งงามบนหลังคา

▲ ตำคะตันจิริทุกคนจะพากันประดับไฟออกวิ่งไปซ้ำๆ

▲ เมื่อต้นจิริผ่านไปตำบลเล็กที่ยังมีนาข้าวอยู่ ความตาไม่น้อย

▲ ย่านฮารุกิจะมีบ้านเรือนเก่าแก่เรียงรายอยู่มากมาย

▲ หลังคาเป็นไม้มีแผ่นกันลื่นปูด้านบน

ดนตรีระโคมจากบนรถจะดังเร้าใจ “ไค คุคาตะ” ก็จะช่วยรำกระโดดไปมาบนหลังคา ส่งสัญญาณด้วยพัดในมือจากด้านหน้าไปให้คนทางด้านหลังที่มองไม่เห็น “ทสุนาโมโตะ” ที่ยืนเรียงรายกันด้านหน้ารถใกล้คน ลากที่สุดคือผู้ตัดสินใจว่าจะเลี้ยวหรือจะวิ่งตรง ซึ่งเมื่อรับคำสั่งมา “มาเอะทะโกะ” หรือผู้ควบคุมเกียร์สองข้างล้อหน้าจะต้องคอยบังคับวงล้อด้านในให้หมุนได้พอดีจังหวะ ล้อหลังสองข้างก็จะมี “อุชิโระทะโกะ” คอยควบคุมเกียร์ขนาดยาวราว 3.5 เมตรไปด้านซ้ายหรือขวาตามสัญญาณของ “ไคคุคาตะ” คนที่สอง และสามที่ยืนใกล้หลังคาด้านล่างยามเลี้ยวด้วย นับเป็นวิธีควบคุมรถที่แบ่งสายงานกันชัดเจน และจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือพร้อมเพรียงสูง

ปัจจุบันนี้ ทุกๆ วันเสาร์ และอาทิตย์ที่สองของเดือนกันยายน เทศกาลจะถูกจัดขึ้นในพื้นที่เขตคิชิวาดะ และเขตฮารุกิในเมืองคิชิวาดะทางตอนใต้ของโอซากาพร้อมๆ กัน โดยในเขตคิชิวาดะมีรถต้นจิริเข้าร่วมทั้งสิ้น 22 คัน ส่วนที่เขตฮารุกิน้อยกว่าเล็กน้อยรวม 15 คัน ในเช้าวันศุกร์บินจนตกเย็น รถทั้งหมดจะพากันออกมาจากโรงเก็บในแต่ละตำบลมา ตั้งแถวที่ถนนใหญ่ และวิ่งวนไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้ซึ่งจะมีผู้คนกว่า 5 แสนคน พากันไปยืนรอชมกันสองข้างทาง เมื่อใดที่รถเลี้ยวโค้งโค้งดงาม และรวดเร็ว เมื่อนั้นก็จะได้ยินเสียงปรบมือดังก้องขึ้นมา แต่บางครั้งรถก็เลี้ยวพลาด ตัวรถบางส่วนวิ่งไปชนหลังคาบ้านเรือนร้านค้า สร้างความตระหนกตกใจได้ไม่น้อย ผู้เขียนเองเคยไปตั้งกล้องล้าออกมาโดนคนลากวิ่งชนหายท้องเอา

ครั้งหนึ่งจนสายลมมาถึงทุกวันนี้ พอตก่ารถ แต่ละคันก็จะพากันประดับโคมสีแดงรอบๆ ส่งแสงดงามคอยๆ วิ่งโชว์ตัวกันอีกครั้ง และในวันรุ่งขึ้นก็จะพากันแยกย้ายนำรถวิ่งไปนมัสการเทพเจ้าตามศาลชินโตสำคัญในเมือง คิชิวาดะก่อนที่จะสิ้นสุดเทศกาล

และด้วยอันตรายจากความเร็วในการวิ่งรถข้างต้น ในการดำเนินเทศกาลจึงมีการแยกย้ายกันทำหน้าที่อย่างเป็นระบบ ทุกคนในเมืองตั้งแต่ลูกเด็กเล็กแดงถึงคนเฒ่าคนแก่ ต่างมีหน้าที่ต้องทำทำหน้าที่ โดยมีสายบังคับบัญชาที่ชัดเจนภายใต้ “เนมบัง” ตัวแทนของแต่ละตำบล ผู้ทำหน้าที่กำหนดเวลา และเส้นทางรถวิ่ง ประสานงานกับที่ว่าการเมือง และเจ้าหน้าที่ตำรวจ แก้ปัญหา และระงับความวุ่นวายต่างๆ เนมบังยังได้รับความร่วมมือจาก “โจโก” หรือที่ประชุมตำบลที่มารวมตัวกันจัดกำลังพลดูแลด้านต่างๆ ในวันงานกำลังพลเหล่านี้จะอยู่ในชุดยูคาตะสวมหมวกฟางมีสายสะพายบอกตำแหน่งหน้าที่เช่น “เอโค เสะกินิงชะ” ควบคุมดูแลการลากรถ “โชดงยากุ” ที่ปรึกษาทั่วไปซึ่งส่วนใหญ่ มีอายุสูงมีประสบการณ์มาก “เสวานิง” อายุราวไม่ถึง 55 ปี ทำหน้าที่เจรจาขอความร่วมมือด้านต่างๆ ระหว่างตำบล “วากางาชิรา” กลุ่มชายวัยกลางคนอายุไม่ถึง 45 ปี คอยเดินนำหน้าหรือตามหลังรถดูแลป้องกันอุบัติเหตุ “คุมิ” ชายร่างกายกำยำล่ำสันวัยต่ำกว่า 35 ปี ทำหน้าที่คุมเกียร์ล้อหลัง “เสเนงดง” อายุไม่เกิน 25 ปี ทำหน้าที่กำลังพล สำคัญในการลากรถ และ “โชเนงดง” อายุไม่เกิน 15 ปี ฝึกลากในตำแหน่งที่ไม่อันตราย

▲ เด็กเล็กๆพากันลากมินิดันจิเรียนแบบผู้ใหญ่กันสนุกสนานและจริงจัง

▲ บ้านเรือนร้านค้าเก่าๆ ในเมืองพากันประดับโคมรับเทศกาล

▲ ศาลชินโตหนึ่งในสามศาลที่ต้นจิระจะทยอยวิงเวียนมัดการเทพเจ้าในวันงาน

▲ ช่วง "ยาริมาวาชิ" ตามสี่แยกในเมืองเป็นช่วงที่ตื่นเต้นที่สุด

ด้านนารถ

ว่ากันว่าช่วงเทศกาล ผู้คนที่นี้จะพากันलगาน ปิดร้านมาร่วมงานกันทั้งเมือง เด็กเล็กๆ และกำลังพลที่เกี่ยวข้องกับการวิ่งรถโดยตรงจะอยู่ในชุดกางเกงรัดรูปสีขาวขาวยาว รองเท้าบูทขาวแบบดั้งเดิม ช่วงบนพันรอบตัวด้วยผ้าขาวสวารชิ สวมฮับปีประดับโลกៃ ของตำบลทับอีกที ทุกคนพร้อมที่จะออกวิ่ง ชูสองนิ้วยิ้มรับคล้องจากนักท่องเที่ยวที่หันมา ด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความรัก และภาคภูมิใจในบ้านเกิดเมืองนอนซึ่งแม้จะดูท่ามๆ ภายนอก แต่ด้านในรวมตัวกันเหนียวแน่นนำค้นหา ความพร้อมเพรียงที่เห็นผ่านเทศกาลต้นจิระนี้ นับเป็นจุดแข็งของสังคมเล็กๆ ที่รองรับญี่ปุ่นจากอดีตถึงปัจจุบันมาช้านาน

นักท่องเที่ยวสามารถเดินชมเทศกาลได้อย่างเสรี เช่น ที่หน้าสถานี Kishiwada หรือสถานี Haruki/Nankai Line แต่พึงระวังไม่ยืนล้ำเส้นหรือปีนป้ายบนบันได แม้ในวันฝนตกก็ควรเลี่ยงการใช้ร่ม เปลี่ยนมาใช้เสื้อฝนแทน

▲ จากปู่ไปสู่หลาน

▲ โคมจากสปอนเซอร์ในตำบลเรียงรายกันแน่นขนัด

▲ รถต้นจิระในย่านนาคิชิวาดะกำลังแล่นผ่านศาลพระภูมิในตำบลชาวบ้านที่อาศัยในตรอกด้านในพากันออกมาคอย

▲ เมื่อต้นจิระผ่านไป ผู้คนก็จะออกมาเดินบนท้องถนนหาอาหารหรือเกมส์ที่แฉงลายนำมาบริการกิน และเล่น